

I o t t e n d e K a p i t e l.

Om Skade ved Sammenstød.

§ 220.

Denne Paragrafs 3die Stykke, sidste Punktum, jfr. § 1 i Lov Nr. 103 af 29. April 1913, affattes saaledes:

»Har en af de skyldige herefter maattet udrede mere, end der forholdsvis falder paa ham, kan han holde sig til den anden for saa stort et Beløb, som han har maattet udrede for meget, og han indtræder i den Søpanteret, der er tillagt Erstatningsfordringen.«

I n i e n d e K a p i t e l.

Om Bjærgning.

§ 224.

Denne Paragraf, jfr. § 5 i Lov Nr. 103 af 29. April 1913, affattes saaledes:

»Enhver, der bjærges Skib, der er forulykket eller stedt i Nød, eller ombordværende Gods eller noget, der har hørt til saadant Skib eller Gods, saa og enhver, der medvirker ved Bjærgningen, har Ret til at faa Bjærgeløn. Den, der har reddet Menneskeliv fra Skibet under den Nød, der har givet Anledning til Bjærgningen, eller har medvirket dertil, har Krav paa Andel i Bjærgelønnen.

Deltager nogen i Bjærgningen mod et udtrykkeligt og beføjet Forbud af den, der har Befalingen om Bord, har han intet Krav paa Bjærgeløn.

Bjærgeløn kan kræves ogsaa i Tilfælde, i hvilke et Skib har bjærget et andet, der tilhører samme Ejer som det bjærgende Skib.

Har nogen paataget sig ved Lodsning eller Bugsering eller paa lignende Maade at yde et Skib Tjeneste, og Skibet derefter kommer i Nød, har han kun Krav paa Bjærgeløn, for saa vidt den af ham ydede Hjælp maa anses at ligge udenfor, hvad han ifølge Overenskomsten har været forpligtet til.

Kan Parterne ikke enes om Bjærgelønnens Størrelse, bliver denne at bestemme af Retten.

For Bjærgeløn hæfter Rederen med den Begrænsning, der er fastsat i 4de Kapitel. Ejeren af Ladning eller andre Genstande hæfter med disse, men ikke personlig.«

I t i e n d e K a p i t e l.

Om Søforsikring.

§ 230.

Paragraffens 2det Stykke affattes saaledes:

»Navnlig kan forsikres: Skib, Fragt, Skibets Udrustning, Ladning, forventet Handelsfordel og Provision paa Varer, Havaripenge og andre Fordringer, der har Søpanteret i Skib, Fragt eller Ladning. Forsikreren kan genforsikre den af ham overtagne Risiko (Reassurance).«

§ 256.

Denne Paragrafs Nr. 4 affattes saaledes:

»ved Forsikring af Havaripenge, naar Søpantet, der hæfter for dem, er gaaet helt tabt eller intet yder til deres Dækning.«